

HANNAH ARENDT • Devrim Üzerine

On Revolution

© 1963 Hannah Arendt

© 1991 Lotte Kohler

Bu kitabın yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
bir Penguin Books USA Inc. kuruluşu olan Viking Penguin'den alınmıştır.

İletişim Yayınları 1825 • Politika Dizisi 105

ISBN-13: 978-975-05-1121-9

© 2012 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2012, İstanbul

EDITÖR Berna Akkoyal

DIZİ KAPAK TASARIMI Ümit Kıvanç

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Birhan Koçak

DİZİN Ulaş Dayı

BASKI ve *CILT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Çağaloglu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

HANNAH ARENDT

Devrim Üzerine

On Revolution

ÇEVİREN *Onur Eylül Kara*

HANNAH ARENDT 1906 yılında Hannover’de, bir Yahudi mühendisin tek çocuğu olarak doğdu. Marburg ve Freiburg’da üniversite eğitimini tamamladıktan sonra Heidelberg’de Martin Heidegger ve Karl Jaspers’ten felsefe öğrendi ve yirmi iki yaşında yine burada doktorasını verdi. Hitler’in iktidara gelmesi üzerine 1933’te Almanya’dan ayrılarak Fransa’ya geçti ve Yahudi göçmen hareketi içerisinde aktif olarak yer aldı. Daha sonra Amerika’ya yerleşti ve 1951’de ABD vatandaşlığına geçti. Amerika’daki ilk yıllarında akademik bir iş bulmakta epey zorlandıktan sonra 1953 yılında Princeton’da Christian Gauss konferanslarına çağrıldı. Böylece California, Chicago, Columbia, Northwestern, Cornell ve başka üniversitelerde verdiği dersleri içeren seçkin akademik kariyerine başladı. 1975 yılında öldüğünde New York’taki New School for Social Research’te felsefe profesörüydü. Kitapları: *The Origins of Totalitarianism*, (1951) [*Totalitarizmin Kaynakları 1 - Antisemitizm* (İletişim Yayınları, 1997)], *Totalitarizmin Kaynakları 2 - Emperyalizm* (İletişim Yayınları, 1998)], *The Human Condition* (1958) [*İnsanlık Durumu* (İletişim Yayınları, 1994)], *Between Past and Future* (1961) [*Geçmişle Gelecek Arasında* (İletişim Yayınları, 1996)], *On Revolution* (1963), *Eichmann in Jerusalem* (1963), *Men in Dark Times* (1968), *Crises of the Republic* (1972), *On Violence* (1970) [*Şiddet Üzerine* (İletişim Yayınları, 1997)].

İÇİNDEKİLER

ÇEVİRİYE DAİR BİRKAÇ NOT.....	7
GİRİŞ	
Savaş ve Devrim	11
BİRİNCİ BÖLÜM	
Devrimin Anlamı	23
İKİNCİ BÖLÜM	
Toplumsal Sorun	75
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	
Mutluluk Arayışı	149
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	
Kuruluş I:	
Constitutio Libertatis*	185
BEŞİNCİ BÖLÜM	
Kuruluş II:	
Novus Ordo Saeclorum	241

ALTINCI BÖLÜM

Devrimci Gelenek

ve Onun Kayıp Mirası.....289

KAYNAKÇA379

DİZİN387

ÇEVİRİYE DAİR BİRKAÇ NOT

Devrim Üzerine, Hannah Arendt'in bütün çalışmalarının çerçevelediği siyaset kuramının ete kemiğe bürünmüş halini sunmasından ve sözgelimi "devrim budur" iddiasından ziyade, "devrim, buydu ve böyle de olabilir(di)" nazarını dilendirmesinden ötürü, ayrı bir önem taşıyor ve söz konusu önem, yazarın kendisine ve özgün yazıya olduğu kadar, metnin çevirisine de sorumluluk yüklüyor. Bu fikirle, evvelki çevirileri saklı tutmak, kavram bütünlüğünü/tutarlılığını sağlamak, halihazırdaki temel üzerine çıkmak gerektiğini düşündüm ve Arendt'in en başat kavramlarını, Bahadır Sina Şener'in incelikli çevirilerinde önerdiği şekliyle karşılamayı sürdürdüm.

Arendt'in yazış tarzını ve üslubunu bilmek isteyenler için belirtmek gerekiyor ki İngilizcenin çok bağlaçlı ve az noktalı hallerinin uç örneklerini bu kitapta sınıyor. Fakat yazarın bu özelliğinden ziyade, söyleneni ve düşünüleni doğru ve sarıh bir şekilde çevirip ifade etmeyi tercih ettim ve paragraf uzunluğundaki cümleleri, Türkçenin elvermediğini gördüğüm yerlerde ikiye üçe böldüm.

Metin içerisinde bazı yerlerde, kendim de bilmediğim ve anlamadığım için, Amerikan ve Fransız Devrimleri hakkında kısa tarih bilgilerinin, açıklayıcı notların ve işaretlerin kolaylaştırıcı olacağını düşündüm. Ayrıca metinde genişçe yer bulan Melville'in *Billy Budd* adlı romanı ve Dostoyevski'nin *Karamazov Kardeşler*'indeki "Büyük Engizisyoncu" bölümü anlaşılmadan, Arendt'in ne demek istediğinin tam olarak anlaşılamayacağını fark ettim ve adı geçen kitap ve bölümleri birkaç cümle ile özetlemeye çalıştım.

Yazarın *İnsanlık Durumu, Geçmişle Gelecek Arasında, Şiddet Üzerine* ve *Totalitarizmin Kaynakları* gibi önemli eserlerinde karşımıza çıkan ve belki teorilerine özgünlük niteliği veren fenomenolojik ayırma yönteminin, *Devrim Üzerine*'de de devam ettiğini fark ettim. Metinde bunun en iyi görüleceği yer, acıma ile merhamet arasında, dolayısıyla tutku/etkilenim ile duygu/duygulanım arasında, yapılan ayırmadır. Diğer örnekler erdem ile iyilik, erdemsizlik ile kötülük, devrimleri gerçekleştirenler ile profesyonel devrimciler yahut devrim teorisyenleri, özgürlük ile özgürleşme yahut serbestlik, otorite ile iktidar ya da kuruluş ile kurtuluş arasında görülebilir ki söz konusu ayrımlar, ele alınan iki büyük devrimin de temel ayırım noktalarıdır. Bu peşin bilgiyle niyetim, söz konusu düşünme tarzının sürekliliğini vurgulamak kadar, terminolojik yakınlığın okuyucuda yaratacağı kafa karışıklığını hafifletmektir.

Bu kitapta Arendt, Amerikan Devrimi kadar Fransız Devrimi tarihini de kendi dilinden okumayı denediği için Fransızca terim, deyiş ve cümlelere hem metin içinde hem de dipnotlarda genişçe yer veriyor. Bu bölümlerin hepsini Emre Sünter çevirdi. Aynı şekilde Almanca terim ve cümlelerin çevirisini Tanıl Bora üstlendi. Kısa kısa ama çok sayıda Latince ve Yunanca bölümlerin çevirisinde Dilek Satioğlu ve Müge Hayriye Güvenç yardım etti. Arendt'in daha evvelki

kitaplarında rastlanmayan sözcük ve kavramların çevirisini ve bazı kilit cümlelerin doğru ifadesini ise, hocam Cem Derveci ile tartışarak, sohbet ederek bulduk. Bu konuda Aykut Çelebi'nin de katkısı oldu. Son olarak Sunay Aksoy, metnin tamamını titiz bir şekilde okudu, öneri ve düzeltmeler yaptı.

İsmini andığım herkese, büyük sorumluluk hissettiğim bu çeviriye, aynı sorumlulukla katıldıkları için şükran borçluyum.

ONUR EYLÜL KARA

Savaş ve Devrim

Şimdiye dek 20. yüzyılın çehresini –sanki olup biten her şey yalnızca Lenin’in ilk kehanetini gerçekleştirmek için yarışmış gibi– savaşlar ve devrimler belirlemiştir. Çoğu kişi tarafından hâlâ meşrulaştırıcı nedenler olarak başvurulan ve dünyamızın asıl gerçeklerinden kopuk olan milliyetçilik, enternasyonalizm, kapitalizm, emperyalizm, sosyalizm ve komünizm gibi 19. yüzyıl ideolojilerinden farklı olarak savaş ve devrim, bu yüzyılın iki temel siyasi meselesini oluşturmaktadır. İkisi de, kendi ideolojik gerekçelerinden daha fazla yaşamışlardır. Devrim sayesinde tüm insanlığın kurtulacağı yönündeki umudun (yani dünya halklarına “Doğanın Yasaları ve Tanrısı tarafından bahşedilen, dünya devletleri arasında bağımsız ve eşit yeri alma”^{*} beklentisinin) karşısına, savaşın getireceği topyekûn bir yok oluşu yerleştiren kümelene mede, geriye en Antik olanından başka bir ölkü kalmamıştır. Tarihimizin başından beri siyasetin salt varlığını tayin eden bu ölkü, tiranlığa karşı özgürlük ölküsüdür.

(*) Amerikan Kıta Kongresi’nin 4 Temmuz 1776 tarihinde kabul ettiği Amerikan Bağımsızlık Bildirgesi’nin ilk cümlesinden alıntıdır – ç.n.

Bu, kendi başına yeterince şaşırtıcıdır. Modern teşhirci “bilimlerin” (psikoloji ve sosyolojinin) toplu saldırısı altında aslında hiçbir şey özgürlük kavramından daha sağlam gizlenir görünmemiştir. Gerçi özgürlük mefhumu olmadan, anlaşılması bir tarafa, sözü dahi edilemeyecek bir geleneğe sıkıca ve amansızca bağlı oldukları düşünölmüş devrimciler bile, özgürlüğü, süregeldiğı gibi devrimin amacı kabul etmek yerine, daha çok alt-orta sınıf tarafgirliğı seviyesine düşürmüşlerdir. Fakat bizzat özgürlük sözcüğünün devrimci lüğatten kalkabildiğini görmek ne kadar şaşırtıcıysa, son yıllarda özgürlük fikrinin, kendini, en kasvetli siyasi çekişmelerin merkezinde yer alan savaş ve şiddetin haklılaştırılabilir kullanımına dair tartışmanın içine nasıl dahil ettiğini izlemek de o kadar şaşırtıcıdır. Tarihsel olarak savaşlar, bilinen geçmişin en eski olayları arasında yer alırken, devrimler aslında modern çağ öncesine kadar görölmemiştir, yani tüm büyük siyasi olayların en güncel olanlarındandır. Devrime tezat olarak, savaşın amacı yalnızca nadir durumlarda özgürlük mefhumuna bağlanmıştır. Yabancı işgalciye karşı savaşçıl ayaklanmalar çoğı zaman kutsal addedilmişse de, teoride ya da pratikte salt adil savaşlar olarak asla algılanmamıştır.

Savaşların meşrulaştırılması, teorik bir düzeyde de olsa oldukça eskidir; fakat elbette organize savaş hali kadar da eski değildir. Siyasetin tartışmasız önkoşullarından biri, normal seyrinde giden siyasi ilişkilerin, şiddetin hükmü altına girmeyeceğine inanmaktır. Bu inancı ilk defa Yunan Antikitesi'nde buluyoruz: Yunan polis'i, yani kent-devleti, açık bir şekilde kendini şiddete değil, yalnızca iknaya dayanan bir yaşam şekli olarak tanımlamıştır. (Bunların kendi kendini kandıran boş sözler olmadığı, diğere birçok şeyde görölebileceğı gibi, Atina'ya has “ikna” geleneğinde de görölebilir. Bu geleneğe göre ölüme mahküm edilenler, baldıran otu içerek

kendi kendilerini öldürmeye “ikna” edilir ve böylece bir Atina yurttaşı, fiziksel şiddete uğrayarak aşağılanmaktan kurtulurdu.) Fakat Yunanlılar için siyasi yaşam *polis*’in duvarları dışına taşmazdı; bu yüzden de şiddet kullanımı onlara göre, bizim bugün dışişleri yahut uluslararası ilişkiler dediğimiz alandaki meşrulaştırma ihtiyacının bile ötesine geçmekte. Gerçi tüm Yunanistan’ın birleşik hareket ettiği Pers Savaşları haricinde dış ilişkiler onlar için Yunan kentleri arasındaki ilişkilerden ibaretti. *Polis*’in duvarları dışında, yani sözcüğün Yunanca anlamıyla siyasal alan dışında, şu kural geçerliydi: “Güçlü olan sefa sürer, zayıf olan cefa çeker” (Thucydides).

Bu yüzden, haklı ve haksız savaşların olduğuna dair bir şiar ile ortaya çıkan ilk meşrulaştırmayı bulmak için Roma Antikitesi’ne dönmemiz gerekiyor. Fakat Roma’nın savaşı meşrulaştırmasında ve yüceltmesinde özgürlük söz konusu değildir; savunma ve saldırı savaşı arasında bir ayrım da yapılmamaktadır. Livy’nin dediğe göre, “zorunlu savaş, haklı savaştır” ve “onlardan başka umut olmadığı yerde, silahlar kutsaldır” (“Iustum enim est bellum quibus necessarium, et pia arma ubi nulla nisi in armis spes est”). Zorunluluk, Livy’nin zamanından başlayarak yüzyıllar boyunca, bizim bugün bir savaşı haklı değil de haksız bulmak için yeterli göreceğimiz birçok şey anlamına geldi: fetih, genişleme ve yayılma, belli çıkarları koruma, yeni ve tehditkâr güçlerin safına geçme ya da mevcut güç dengesine destek olma. Güç politikasının bu bilinen gerçekleri, bir yandan tarihte birçok savaşın sebebi olmuş, diğer yandan da “zorunluluklar”, yani bir kararı silah zoruyla yürürlüğe koymanın meşru gerekçeleri olarak kabul edilmişlerdir. Saldırının suç olduğu ve savaşların yalnızca bir saldırıyı püskürttüğünde ya da önlediğinde meşru görülebileceği düşüncesi, ancak Birinci Dünya Savaşı’ndan sonra, yani modern teknoloji koşulla-

rında savaşın dehşet verici bir yıkım potansiyeline sahip olduğu kanıtlandıktan sonra fiilî ve hatta teorik olarak önem kazanabilmiştir.

Bugün savaş hususunda yapılan tartışmalara özgürlüğün dahil edilmesi, bizde ilginç şekilde sarsıcı bir duyarlılık yaratıyorsa, bunun muhtemel sebebi, uluslararası siyasetin son çare olarak gördüğü geleneksel meşrulaştırmalar arasında özgürlük iddiasının apaçık yokluğudur. Nükleer savaşın benzersiz ve hayal bile edilemez olası yıkımı karşısında “ya özgürlük ya ölüm” gibi şen bir yakarış, boş bile değil, olsa olsa gülünçtür. Açıkçası ülkesinin ve soyunun yaşayıp özgür olması adına kişinin kendi yaşamını tehlikeye atması, aynı amaç uğruna insan türünü tehlikeye atmaktan bir hayli farklıdır; öyle ki “kızıl olmaktansa, ölürüm daha iyi” yahut “ölüm, köleliğe yeğdir” gibi samimiyetsiz sloganların savunucularından şüphe etmemek zordur. Elbette bu, tersini önermek ve “kızıl olmak, ölmekten iyidir” demek de değildir; zira doğru olan bir şey geçerliliğini yitirdiğinde, onu tam tersi şekilde kullanmak daha doğru hale gelmez. İşin aslı bugün savaş sorununa dair tartışmalar bu kavramlar dahilinde yapıldığında, her iki tarafta da zihinsel bir kısıtlılık fark edilecektir. “Kızıl olmaktansa ölürüm daha iyi” diyenler, esasında şunu düşünürler: Kaybımız, bazılarının öngördüğü kadar büyük olmayabilir; uygarlığımız yaşayacaktır. “Kızıl olmak, ölmekten iyidir” diyenler ise, köleliğin o kadar da kötü olmayacağını; insanın, doğasını değiştiremeyeceğini ve özgürlüğün yeryüzünden sonsuza dek silinip gitmeyeceğini düşünürler. Yani bu iddia sahipleri sadece kendilerini kandırırlar; bunun kanıtı, önerdikleri akılalmaz seçenekten kaçmaları ve ciddiyetsiz oluşlarıdır.¹

1 Savaş meselesini, nükleer silahların yarattığı korku ve totaliterizm tehdidinin her ikisiyle birden yüzleşmeye cesaret ederek ele alan, bu yüzden de zihinsel bir kısıtlılıktan tümüyle muaf olduğunu bildiğim tek kitap Karl Jaspers'e aittir. Bkz. *The Future of Mankind*, Chicago, 1961.